

Tilly Bagshawe

Tatiana udělá cokoli,
aby získala zpátky
rodinné sídlo...

DĚDICTVÍ

DĚDICTVÍ

Tilly
Bagshawe

DĚDICTVÍ

Přeložila Ivana Nuhlíčková

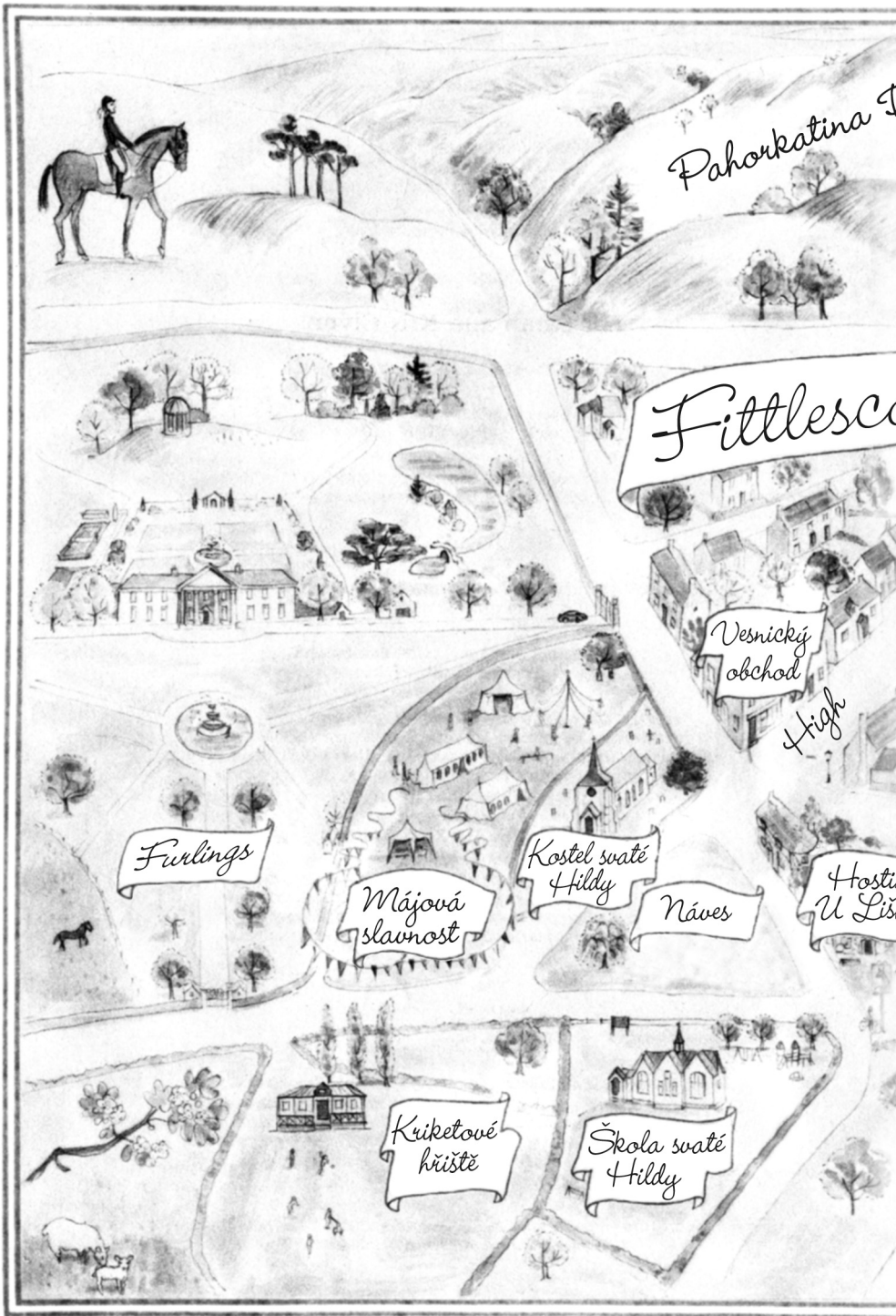
Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 Tilly Bagshawe
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Inheritance*
(Published by HarperCollinsPublishers, London, 2014)
přeložila © 2014 Ivana Nuhličková
Redakce textu: Milena Kudělová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-250-4

Sarah a Krisovi Glynnovým

Páhorčatina I

Fittlesca

Vesnický obchod

High

Hosti U Lis

Kostel svatě Hildy

Náves

Májová slavnost

Furlings

Škola svatě Hildy

Kriketové hřiště

Downs

Do Chichesteru

ombe

Farma Greystones
Tatiary
Flint-Hamiltonové

Pošta

Willow Cottage
Maxe Bingleyho

Street

Swell

Farma Wraggsbottom
Gabea a Laurvy
Baxterových

Woodside Hall
Penny Harwichové

Foxhole Lane

Žeka

Brockhurst
Wood

Do Brockhurstu

nec
ky

Wheeler's Cottage
Santiago
de la Cruz

Swell Valley

Vítejte ve Swell Valley

OBSAZENÍ

Furlings je dědičné sídlo rodiny Flint-Hamiltonových. Originální architektura ve stylu královny Anny s rozsáhlými pozemky, dům byl postavený v letech 1702–1714.

Flint-Hamiltonovi

Rory Flint-Hamilton, desátý svého rodu, pán na panství Furlings. Vdovec s jedinou dcerou Tatianou, spokojený s poklidným životem venkovského šlechtice.

Tatiana Flint-Hamiltonová – mladá, světlolasá, oslnivě krásná a velmi nezkrotná dívka, která má Furlings zdědit po otci.

Fiona Worsleyová – hospodyně, vdova, která pro rodinu pracuje už přes třicet let. Nemá vlastní děti.

Jennings – zahradník, pokroucený a vrásčitý, ale pevný jako duby ve Furlings.

Cranleyovi

Brett Cranley – australský developer a notorický sukničkář. Ve dvaceti letech založil firmu Cranley Estates a už před svatbou s Angelou, láskou svého života, vydělával miliony.

Angela Cranleyová – křehká světlovláska s andělským vzhledem i nitrem.

Jason Cranley – introvertní syn Cranleyových. Stejně hodný a oddaný jako rodinný baset Gringo.

Logan Cranleyová – tmavovlasá a snědá po Brettovi, okouzlující tatínkova holčička.

Michelle – Brettova *velmi* schopná londýnská sekretářka.

Gringo – zavalitý postarší baset s neutuchající chutí na všechny radosti života.

Obyvatelé vesnice Fittlescombe

Harry Hotham – bývalý ředitel školy svaté Hildy, kde působil 25 let, nyní v důchodu.

Gabe Baxter – místní idol dívčích srdcí. Farmář, který má oči jen pro svou manželku Lauru.

Laura Baxterová, za svobodna Tivertonová – úspěšná scénáristka.

Max Bingley – nový ředitel školy svaté Hildy, vdovec. K přestěhování do Fittlescombu ho přiměly jeho milující, ale trochu panovačné dcery Rosie a May.

Stella Goyová – místní keramička.

Dylan Pritchard Jones – pohledný (a marnivý) mladý učitel výtvarné výchovy na škole svaté Hildy, ženatý s Maisie.

Santiago de la Cruz – nezvykle pohledná kriketová hvězda. Hraje za Anglii, Sussex a Brockhurst, což je velký soupeř Fittlescombu.

Penny Harwichová – výtvarnice zasnoubená se Santiagem de la Cruz. Její první manžel Paul ji opustil v den dvacátého výročí jejich svatby kvůli jinému muži.

Emma Harwichová – dcera Penny. První supermodelka pocházející z Fittlescombu, problematická osobnost.

Kriketový tým Fittlescombu
(významní členové)

Seb Harwich – syn Penny Harwichové, bratr Emmy, miluje kriket a děvčata (v tomto pořadí), odpustil Santiagovi, že hrál předešlý rok za Brockhurst.

George Blythe – místní tesař, kapitán fittlescombského týmu.

Will Nutley – skromný a zábavný pálkař obdařený velkým šarmem. Býval okouzlený Emmou Harwichovou.

Timothy Wright – burzovní makléř na odpočinku, v mládí hvězdný nadhazovač Eatonu.

Frank Bannister – příjemný varhaník v kostele a příšerný hráč kriketu.

*Postavy z Londýna, New Yorku,
Sydney a St. Tropez*

Edmund Ruck – rodinný právník Flint-Hamiltonových.

Hannah Lowellová – hlavní stewardka na Brettově lodi
Lady A. Velice výkonná a netečná k Brettovu kouzlu.

Tricia Hongová – Brettova bezohledná milenka ze Sydney.

Didier Lamprière – uhlazený francouzský právník.

Marco Gianotti – italsko-americký investiční
bankéř v bance Goldman Sachs.

Leon di Clemente – známý investor pomáhající začínajícím
podnikatelům na americkém východním pobřeží. Leonův otec
Andrea di Clemente vydělal na těžbě v Kongu, jeho syn
majetek ještě rozšířil.

*Členové představenstva
Hamilton Hall*

Lady Arabella Boscombová, bývalá zástupkyně šéfredaktora učitelských
novin Times Educational Supplement. Její rodině patří polovina Chelsea,
více nemovitostí má jen vévoda z Westminsteru.

Eric Jenkins – spoluvlastník největší auditorské firmy v City.

Michael Guinness – jeden z největších individuálních
investorů Hamilton Hall.

PROLOG

Nad Swell Valley začalo svítat později. Májové slunce se ospale vynořilo nad jasnou oblohu a zbarvilo ji nejdřív do červena, potom do růžova a nakonec se objevila nádherná sytě oranžová barva připomínající roztavené růžové zlato. Furlings zářil velkolepě a poklidně nad vesnicí Fittlescombe. Toto více než tři sta let staré sídlo rodiny Flint-Hamiltonů bylo často označované za nejkrásnější v Sussexu, pokud ne v celé Anglii. Dnes ráno tomuto přívlastku plně dostálo, ztělesňovalo georgiánský přepych a nic nemohlo podrhnout klid rozsáhlých pozemků a idylické výjevy víc než občasné zaržání poníka v polích nebo zabečení jehněte někde na pastvinách.

„Ty hajzle!“

Hlasité prásknutí dveří se neslo vzduchem nad řekou.

„Ty prolhanej ničemnej prevíte! Táhni do pekel!“

Každé ze slov zaznělo s ohlušující hlasitostí. Byl to ženský hlas s řezavým přízvukem a vzápětí se objevila i jeho majitelka a rozběhla se po štěrku. Upoutala ze dvou důvodů. Jednak byla mladá, světlovlasá a neuvěřitelně krásná. Zadruhé byla úplně nahá, pokud člověk nepočítal holínky, do kterých vklouzla, když se hnala z kuchyně, nebo těžkou litinovou pánev, kterou hrozivě mávala nad hlavou jako bojovník kmene Zulu mačetou.

„Proboha, Tatiano, uklidni se. Vždyť probudíš polovinu vesnice.“

Její obětí byl výrazně starší muž s rozčuchanými prošedivělými vlasy, který napůl běžel a napůl pokulhával ke svému autu. Byl bos, nepodařilo se mu úplně obléknout, než ho ta Amazonka vyhnala ze dveří. Měl na sobě rozeprnutou večerní košili, kalhoty od obleku mu neustále padaly a vypadal přikřčeně a trapně. Jenom opravdu znalý politický komentátor by v něm poznal sira Malcoma Turnbulla, ministra obchodu a průmyslu, ženatého otce tří dětí a neúnavného bojovníka za rodinné hodnoty.

„Myslíš si, že mi záleží na tom, co si kdo ve vesnici myslí?“ sykla na něho dívka jako had. „Jsem Tatiana Flint-Hamiltonová. Tahle vesnice mi patří. Kromě toho, proč by se lidi neměli dozvědět, co jsi za prolhaného podvodného šmejda.“

Siru Malcomovi se podařilo nasoukat do jeho porsche, když ho Tatiana dostihla. Zvedla pánev vysoko nad hlavu a vši silou udeřila do střechy auta.

Ozvala se ohlušující rána a pánev za sebou zanechala kráter, jako když dopadne malý meteorit. Úder jen o pár centimetrů minul ministrovu hlavu.

„Ježíši Kriste.“ Sir Malcom se rozechvěle snažil zasunout klíček do zapalování. Nakonec se mu to podařilo, otočil jím, ale motor nenaskočil. „Přišlaš o rozum?“ vysoukal ze sebe. „Vždyť jsi věděla, že jsem ženatý.“

„Jo, ale tvrdil jsi, že ženu opustíš! Minimálně dvacetkrát.“

„Děvenko moje drahá, opustím, ale vůbec to není jednoduché. Henrietta je právě teď ve velice citlivém období a Nick bude v létě maturovat...“

„Ušetří mě těch keců.“ Tatiana Flint-Hamiltonová zvedla znovu pánev a chystala se udeřit.

„Ne! Prosím. Možná po příštích volbách...“ koktal sir Malcom.

„Po příštích volbách?“ rozesmála se dívka nahlas. „Do nich chybí několik let. A co ty peníze?“

„Peníze?“

„Peníze, které potřebuju, abych mohla usilovat o navrácení svého dědictví. Ty peníze, cos mi slíbil. Taky ses dušoval, že využiješ svého vlivu u nejvyššího soudu. To byly všechno taky jen kecy, co! Ty proradnej slizoun!“

Prásk! Pánev dopadla znovu.

Prásk! A ještě jednou.

Konečně motor auta ožil a ministr v panice ujel. Díkybohu že bylo tak časně ráno a Furlings je poměrně odlehlý. Když si sir Malcom Turnbull představil, že by ji vzal do svého londýnského bytu a paparazzi by je určitě někde vyhmátli, otřásl se hrůzou.

Tatiana Flint-Hamiltonová byla sice neuvěřitelně krásná sexy dívka, ale bulvár o ní psal jako o nezvladatelném dítěti.

Zapomeňte na přirovnání k tygřici, ta mladá dívka spíš připomínala velociraptora.

Ministr nebyl sice věřící, ale teď odjížděl a modlil se, aby se už s Tatianou nikdy nesetkal.

Tatiana stála a sledovala, jak potlučené porsche mizí v dálce.

Jako moje budoucnost. Jako můj dům. Všechno to mizí, pomyslela si zamračeně. Ale rychle se vzpamatovala.

To je ale přílišné klišé, když chlap v padesáti jezdí červeným sportáčkem. Debil.

V závanu chladného ranního vzduchu se zachvěla. Uvědomila si, že je nahá a v ruce drží litinovou pánev, a rozesmála se. Najednou jí kalhotky nebo župan připadaly velice lákavé. Když se nad tím tak zamyslela, špatný by nebyl ani

sendvič se slaninou. Kombinace sexu a vzteku v ní vždycky vyvolávala sžíravý hlad.

Cestou do kuchyně si vzala z věšáku bundu a vklouzla do ní. Otevřela lednici, aby našla slaninu, ale zjistila, že tam žádná není. Tak si místo toho nalila ledovou vodku, láhev si vzala s sebou, a vykročila do salónu.

Snažila se nemyslet na to, jak jí bude tenhle dům chybět.

Nesmím to vzdát. Ještě ne.

Během několika hodin se po dolních pozemcích patřících k sídlu bude procházet většina obyvatel Swell Valley, protože dnes se koná ve Fittlescombu každoroční májová slavnost. *Nemůžu se tam ukázat*, pomyslela si Tati, svezla se na otcovu starou pohovku a hodila do sebe obsah šálku, aby si vzápětí znovu nalila. *To prostě nemůžu. Všichni budou mít jen škodolibou radost.*

Vzhlédla a uviděla babiččin portrét, jak na ni nesouhlasně shlíží z místa nad krbem.

„Copak?“ Pohlédla vyzývavě na plátno a odhalila dokonalá ňadra, ploché břicho a tmavý trojúhelník klína. „Copak jsi mi vždycky neříkala, že mám využívat své přednosti? No, tak tohle jsou ony!“

Byla opilá a měla hrozný vztek, i když ze všeho nejvíc na sebe. Co na světě jí mohlo přimět k tomu věřit té slizké ropuše Malcomu Turnbullovi? Všichni vědí, že politici jsou horší než drogoví dealeri. V očích se jí zaleskly slzy, ale nerozplakala se.

„Dělám, co umím, babi, jasný?“ vypravila ze sebe. „Fakt se snažím.“

PRVNÍ ČÁST

Uchvatitelé

PRVNÍ KAPITOLA

„Myslím, že je to nesmysl.“

Gabe Baxter, modrooký místní farmář se širokými rameny a dívčí idol, se naklonil nad stůl a zhluboka se napil cideru Merrydown.

„Tatiana Flint-Hamiltonová se neobtěžovala ukázat na vesnický slavnosti už pět let. Ale teď stojí o místní podporu, aby dostala ten barák zpátky, najednou se chová jako vznešená slečinka a nabízí, že bude rozhodovat o nejlepším koláči. Je to jen divadýlko. Ta na nás všechny kašle.“

„To je trochu neurvalé,“ prohodil Will Nutley, Gabeův kamarád z vesnického kriketového týmu, a pohodlně si natáhl dlouhé nohy. Will popíjel Abbey Dry, místní konkurenci značce Merrydown. Gabe tvrdil, že to jsou kočičí chcanky, ale to Willa neodradilo, aby si objednal třetí pintu. „Myslím, že to chce kuráž, aby se za takových okolností objevila.“

Ty okolnosti, jak celá vesnice věděla, znamenaly, že nebohý Rory Flint-Hamilton, dlouholetý majitel Furlings panství ve Fittlescombu, svou jedinou dceru Tatianu vydědil. Zatím byla dívka proslulá vzhledem modelky a neomylným talentem pro skandály, což jí získalo velkou oblibu bulváru. S dlouhými karamelovými vlasy, štíhlou postavou a obličejem jako z kresleného filmu – velkýma zelenýma očima, vysoko posazenými lícními kostmi a širokými neuvěřitelně smyslnými rty – ztělesňovala čtyřiaadvacetiletá Tati Flint-Hamiltonová nejen smyslnost, ale zároveň i úroveň. Byla prostě třída, jako závodní kůň nebo vzácný, dokonale vybroušený diamant. Bohužel ale měla zároveň slabost pro vlivné, vysoce postavené a často i ženaté muže, ani nemluvě o médiu dobře zdokumentované slabosti pro drogy. Od ostatních dívek pohybujících se ve společnosti se lišila inteligencí a bystrým úsudkem (vždycky bylo možné se spolehnout na nějakou její trefnou a vtípnou poznámku) a svěže působila i její neochota vyčítat si kterýkoli ze svých divokých kousků. Na britském žebříčku těch, kteří na mínění okolí kašlali, byla spolu se Simonem Cowellem úplně nahoře.

Média ji právě kvůli těmto vlastnostem milovala, ale její vlastní otec trávil poslední léta života ztrápený, zahanbený a zoufalý z Tatianina chování a nakonec se rozhodl, že předat svůj milovaný Furlings rozpustilé dceři je příliš riskantní. Rory změnil závěť, ale očividně se o tom nikomu ani slovem

nezmínil. Povíдалo se, že Tatiana nakráčela k notáři v dobré náladě a s přesvědčením, že si jde převzít dědictví. Jenomže její kmotr Edmund Ruck, starší z partnerů právní kanceláře Jameson a Ruck, jí sdělil, že dům, který byl v rodině Flint-Hamiltonů více než tři sta let, zdědil nějaký vzdálený bratranec. Měla pocit, že nevěří svým diamanty ozdobeným uším.

„Odvaha?“ vyhrkl Gabe. „Neblázní.“

„Myslím to vážně,“ namítl Will. „Musí to být zatraceně ponižující, když máš chodit po vesnici, snažit se chovat normálně, a přitom každé ví, že tě otec vydědil.“

Gabe něco vyhýbavě zamumlal.

„Představ si, jak by ses cejtil, kdyby tě vydědil tvůj táta,“ pokračoval Will. „Kdyby zanechal farmu Wraggsbottom nějakým Australanům.“

Brett Cranley, nový dědic Roryho Flint-Hamiltona, byl realitní magnát z Austrálie. Doma byl poměrně známý a bylo zřejmé, že má dostatečně rozsáhlý vlastní majetek. Jenomže z tohoto pohledu připadala Willovi Nutleymu skutečnost, že zdědil Furlings, ještě horší.

„Cranleyovi nejsou nějaký Australani,“ namítl Gabe. „Je to rodina.“

„No,“ namítl Will, „slyšel jsem, že Rory se s nima nikdy neviděl, než změnil závěť. Jsou to naprosto cizí lidi.“

„Jo, no, vždyť je to jedno,“ poznamenal Gabe. „Mně se to stát nemohlo, protože nejsem žádná bezduchá celebrita bez zodpovědnosti, která by dokázala celý panství rozházet dřív, než by sis jednou šňupnul.“

Gabe a Will to horké květnové odpoledne seděli ve stanu, kde se při každoroční vesnické slavnosti čepovalo pivo. První májový den se na spodních loukách patřících k Furlings pořádala tato slavnost už tradičně, ale letos byla zajímavější právě o řeči, které se šířily kolem vydědění Tatiiny Flint-Hamiltonové. Mluvílo se i o tom, že se dívka rozhodla s novými majiteli o Furlings soudit. Zřejmě měla připravený nějaký plán, jak otcovu poslední vůli prohlásit za neplatnou. Nikdo neměl tušení, jakou má šanci na úspěch. Když Rory Flint-Hamilton umíral, byl sice starý, ale zcela při smyslech. A Cranleyovi byli zřejmě obsahem závěti překvapeni stejně jako jeho dcera, takže ho jen těžko mohli k něčemu přinutit.

V každém případě ta záležitost rozdělila Swell Valley na dvě poloviny. Někteří Roryho rozhodnutí zanechat rodinný majetek v zodpovědnějších rukách schvalovali a chápali, proč neschopnou dceru, která vynikala jen skandály, vydědil. Mnozí se ale stavěli na Tatianinu stranu. Koneckonců, ani všichni její předkové nebyli žádní svatoušci, především v mládí. Tati by měla dostat možnost dospět a ukázat, co umí. Skutečnost, že nové dědice nikdo neznal, a navíc to byli Australané, jen přiléhala olej do ohně.

S novými majiteli Furlings se samozřejmě zatím nikdo nesetkal. Měli přijet následující týden. To ale nezastavilo řeči, které pokračovaly na plné obrátky. Paní Worsleyová, stará hospodyně Roryho Flint-Hamiltona, byla jediná, kdo měl informace z první ruky, protože s Brettem Cranleym a jeho manželkou hovořila mnohokrát po Skypu. Na základě těchto kontaktů hospodyně tvrdila, že její noví zaměstnavatelé jsou moc milí a chovají se věcně. Fiona Worsleyová měla samozřejmě víc důvodů podporovat Roryho australské dědice proti jeho dceři. Zažila nejhorší výstřelky Tatiany, když byla dívka v pubertě, a viděla z první ruky, jak je rozmazlená, panovačná a protivná. V hloubi duše měla Tatianu ráda, ale představa, že by pro ni měla pracovat a přitom se bezmocně dívat, jak dívčini bohatí a drogově závislí přátelé z Londýna mění Furlings na hnízdo, kde se pořádají večírky, byla na starou paní příliš.

Na radu paní Worsleyové si už Brett Cranley získal pár lidí na svou stranu, když ze Sydney poskytl svolení, že vesnická slavnost se jako obvykle může konat na loukách přiléhajících k sídlu.

„Vidíte, že mám pravdu?“ radovala se hospodyně. „Je moc milý a velkorysý.“

Jenomže nový majitel Furlings netušil, že svou nepřítomností poskytne volný prostor sestřenici Tatianě, aby mohla nečekaně a úspěšně získávat body ve svůj prospěch. Dokonce požádala paní Worsleyovou, aby ji na týden ubytovala v jejím pokoji ve Furlings.

„Doufám, že jsem vítaná ve svém vlastním domě alespoň jako host?“ ujistila se.

Jakmile se zabydlela, pustila se Tati do nadlidského úkolu získat si místní na svoji stranu. Její zpochybnění otcovy poslední vůle bylo založené na tom, že Rory neměl právo o Furlings rozhodovat. Že vlastnictví sídla vychází z dlouholeté tradice. Decentně řečeno se jednalo o velice nejistou námitku, ale nic jiného stejně neměla. Aby existovala alespoň minimální šance u soudu uspět, bude potřebovat velkou podporu místních lidí. Z toho vycházel i její náhlý zájem o vesnici, který Gabe považoval za projev cynismu.

„Musíš přiznat, že ve výboru pro pořádání slavnosti odvedla dobrou práci,“ poznamenal Will Nutley, dopil zbytek cideru a oťel si ústa do rukávu. „Určitě bude letos nejvyšší návštěvnost za posledních deset let. Díky Tati se tu ukázala spousta celebrit.“

„No a co?“

„Vesnice z toho má peníze, ne? Viděl jsem Kate Mossovou u stánku s řemeslnými výrobky a Seb Harwich se zmínil, že se tu někde potuluje i Hugh Grant.“

„A nejspíš si na něco stěžuje,“ utrousil Gabe a jedním douškem dopil zbytek svého nápoje. „Je to příšernej pitomec.“

Will se ušklíbl. „Jasně, určitě nežárlíš, protože mu věnujou pozornost všechny ženský?“

Gabe se zasmál svým typickým arogantním způsobem. „Žárlit? Prosím tě. Lauru vůbec nezajímá,“ dodal hrdě. „A to je jediná ženská, na které mi záleží.“

Nahoře na louce si Laura Baxterová, Gabeova pohledná mladá manželka, utírala čelo kapesníkem. Bože, to je dneska vedro! Zdálo se, že minimálně počasí je na Tatianině straně. Pokud to takhle půjde dál, vydělají na slavnosti celé jmění a Tati získá uznání.

„Vezmu si pět lístků za libru, prosím.“ Pan Preedy, majitel obchodu ve Fittlescombu, toužebně zíral Lauře na prsa deroucí se z jejich světle růžových plátěných košilových šatů.

Před několika týdny Laura v nějakém přechodném pominutí smyslů souhlasila, že se bude starat o tombolu, což je nepochybně ten nejnudnější úkol na celé slavnosti. Podala malému holohlavému obchodníkovi hrst lístků a sledovala, jak každý pečlivě rozložil a zkoumal.

„Podívejte! Vyhrál jsem!“ Mužik téměř nadskakoval nadšením a podával poslední lístek Lauře. „Pět set deset. Vyhrávají ty s nulou na konci, že?“

„Přesně tak.“

„No, tak v tom případě jsem vyhrál, ne? Nenapínejte mě.“

Laura se rozhlédla po stole a nakonec našla lísteček se stejným číslem připravený k balíčku koupelových solí Yardley.

„No... tohle?“ Omluvně mu je podala.

Pan Preedy ale zářil dál, jako by vyhrál luxusní okružní plavbu. Bylo to tak milé, že mu Laura odpustila to předešlé okukování.

„Úžasné! Ještě nikdy jsem nic nevyhrál. Přinášíte mi štěstí. Daruju je manželce,“ vysvětloval a tiskl si balíček k hrudi. „Dostanu pár plusových bodů. To nejde vyvážit penězi, že?“

„To opravdu ne.“

Laura s úsměvem sledovala, jak mužík mizí v davu. Těšilo ji, když taková maličkost dokázala někomu udělat radost. Zvláště za dnů, jako byl tento. Slavnost ve Fittlescombu byla připomínkou jiného, vlídnějšího a šťastnějšího světa. A letos se díky nádhernému svátečnímu počasí a příspěvní slečny Flint-Hamiltonové, která se vrátila ze svého hvězdného londýnského života do vesnického klidu, opravdu vydařila.

Ne že by Laura měla právo Tati soudit. Před dvěma lety touhle dobou žila sama v Londýně, pracovala jako televizní scénáristka a městský život ji zcela

pohltil. Snažila se šplhat po ošidném společenském žebříčku. Ale i ona se nakonec vrátila do Swell Valley, kde prožila šťastné dětství a kam se uchýlila, když jí bylo nejhůř. Teď je tady, žije tempem venkovanů a je provdaná za Gabea. Jako farmářská manželka je šťastnější než kdykoli předtím. Někdy se zdá neuvěřitelné, jak rychle a důkladně se může člověku změnit život.

Samozřejmě i oni dva s Gabem nežili jen na obláčku. Její manžel občas flirtoval s jinými, ale Lauře to vlastně ani nevadilo. Věděla, že ji Gabe miluje a že je jí věrný. Jenomže ji to štkalo, zvláště když toho u Lišky vypil příliš. Navíc tu byla i jeho ctižádost, která ji z nějakého důvodu dokázala vždycky překvapit. Už začal mluvit o tom, že by mohli od nových majitelů zkusit koupit část pozemků.

„Rory Flint-Hamilton přísahal, že nikdy neprodá ani stéblo trávy. Jenomže tohle panství vedl úplně špatně. Možná bude ten nový chlapík přátelštější. Jen si představ, co bychom mohli podniknout, kdybychom měli tu půdu v údolí.“

„Třeba zbankrotovat?“ navrhla Laura.

Nešťastně pojmenovaná farma Wraggsbottom patřila Gabeově rodině téměř stejně dlouho, jako byl Furlings v držení Flint-Hamiltonů, a byla svým způsobem stejně krásná. Nicméně si na sebe jen tak tak vydělala. Stejně jako ostatní farmáři, které znali, měli Gabe s Laurou neustálé finanční potíže, ale právě na tuhle skutečnost Gabe při fantazírování o vytvoření své říše trochu pozapomněl.

„Vždyť to sotva zvládneme tak, jak to je,“ připomněla mu. „A ty mluvíš o zdvojnásobení rozlohy pozemků.“

„Já vím,“ usmál se Gabe. „To už by byl skutečněj majetek. Kdybych tak dokázal přesvědčit toho Australana, aby mi ty pole prodal...“

„A kde na to chceš vzít peníze?“ zeptala se Laura zaskočeně.

„Vezmu si hypotéku.“

Při pohledu na nonšalantní pokrčení ramen, s nímž Gabe okamžitě nabídl řešení, přešel Lauře mráz po zádech.

„Nechci být žádnou bohatou paničkou, miláčku.“ Objala ho kolem krku a políbila ho. „Chci tu žít jen nádherný poklidný život. S tebou. Bylo by fajn, kdyby to nebylo ve vězení pro dlužníky.“

Opustili téma, dokud dohadování nepřešlo v hádku. Bylo ale jen otázkou času, než se vynoří znovu. Laura Gabea obdivovala, ale občas to bylo trochu únavné, protože tím nudným dospělým v rodině musela být stále ona.

Dole pod tombolou si Tatiana-Flint-Hamiltonová povídala s vesničany při čekání na shazování kokosových ořechů. Vyšla z domu, aby měla jistotu, že všichni vědí, že se zdržuje ve Furlings – a podtrhla tak svůj nárok. Ve světle

žlutých neprojetých šatech s plavými vlasy svázanými rozmarnou modrou stužkou vypadala lépe než kdy předtím. Působila úplně jinak než ve vyzývaném oblečení a v lodičkách na jehlách, kterými proslula v době, kdy o ní psal bulvár. Ale od té doby se samozřejmě hodně změnilo.

Hrozně chce, aby ji lidé měli rádi, pomyslela si Laura s lítostí. *Touhle dobou před dvěma lety měla všechno. A teď je hostem ve svém vlastním domě.*

Na rozdíl od Gabea bylo Lauře Tati líto. Neměla jí za zlé, že napadá závěť svého otce. *Kdybych vyrostla v domě, jako je Furlings, taky bych se prala jako o život, abych si ho udržela,* pomyslela si a ohlédla se přes rameno na barokní sídlo, které se rýsovalo na vrcholku kopce.

Dům dnes vypadal dokonce ještě velkolepěji, tetelil se v májovém slunci, stahovací okna mizela v záplavě vistárie, trávničky křížovaly upravené živé ploty a zdobily umělecky tvarované keře. Děsilo ji pomyšlení, že by v něm měl žít někdo úplně cizí. Pro Tati musí být hrozně těžké pobývat tu jako host, i když ten nenáviděný bratranec ještě nedorazil. Laura v hloubi duše sázela na to, že Tati ty vetřelce vyžene, ačkoli to bylo vrcholně nepravděpodobné. Zákon, který chtěla Tatiana využít, byl opravdu hodně starý. A přesvědčit pochybovače ve vesnici, že ona je vhodným adeptem na místní paní? S její minulostí to bude opravdu obtížné. Bude to vyžadovat víc než šaty od Julie Andrewsové a stužku do vlasů.

„To snad není pravda,“ stěžovala si Tatiana dobromyslně ženě, která stála vedle ní u házení na kokosy. „Jsem si jistá, že když jsem byla malá, tak těžké to nebylo. Určitě to není zašvidlované?“

„Tím jsem si jistá,“ zasmála se žena.

„Vsadila bych se, že je na ty stojánky přilepili.“

„Nesmysl.“

Vedle ní se objevil velice pohledný muž, takový jižanský typ, a Tati připadal povědomý. „Potřebujete jen správnou techniku.“

V plátěných kalhotách a modré košili, která mu ladila s barvou očí a dokonale zdůrazňovala jeho olivovou pleť, byl tím nejhezčím, co Tati zahlédla od svého návratu do Fittlescombu. Během týdne dorazí Cranleyovi, vykopnou ji z Furlings a ona si bude muset najít nějaké levné ubytování ve vesnici, než dá dohromady napadení dědictví. Představa, že bude muset žít měsíce v nějaké polorozpadlé chalupě, ji trápila už týdny. Stejně jako skutečnost, že bude muset požádat o práci pomocné učitelky na vesnické základní škole.

Opravdovým zádrhelem v Roryho závěti byla část, o které nikdo ve vsi zatím neví. V ní stanovil starý pán podmínky, za nichž bude mít Tatiana nárok na peníze ze svěřeneckého fondu. Jako by nestačilo, že ji okradl o Fur-

lings, podnikl i účinné kroky, aby ji odstříhl od veškerých rodinných peněz, pokud, jak napsal, „si nedá život do pořádku“.

Právě na to starý pán myslel, když stanovil, že pokud Tati přijme místo učitelky na základní škole svaté Hildy, obdrží ze svěčeneckého fondu každý měsíc rozumný příspěvek. Ale i tak bude peníze dostávat formou pravidelných plateb, v žádném případě nemá šanci dostat se k většímu obnosu.

To byla pro Tati poslední rána. Vzpomínala si na tu scénu z londýnské kanceláře svého kmotra, jako by to bylo včera.

„Chceš mi říct, že nemám ani floka?“ provrtávala Edmunda Rucka obviňujícím pohledem.

„Tak bych to neřekl,“ namítl klidně významný londýnský právník. „Zatím máš docela dobré peníze ve svěčeneckém fondu, pokud budeš žít slušně, měsíční příspěvek se bude postupně rok od roku zvyšovat. A případný kapitál, který by ve fondu zůstal na konci tvého života, zdědí tvé děti.“

„To je ale příšerný!“ utrhla se na něho Tatiana.

„Je to víc, než většina lidí vydělá za celý život, Tati.“

„Je mi úplně fuk, kolik si vydělá většina lidí. Já mezi ně nepatřím.“ Dívka skrývala za arogancí strach a zděšení. „Navíc nedostanu nic, dokud mi nebude pětaticet. Pětaticet! Tou dobou můžu být už dávno mrtvá.“

Edmund Ruck se snažil potlačit úsměv. Znal Tatianu celý její život a měl ji moc rád, jenomže naprosto chápal, proč se Rory rozhodl nesvěřit jí rodinný majetek ani nádherné historické sídlo Furlings. Přesto mu připadalo velice překvapivé, že starý pán sídlo odkázal nějakému vzdálenému bratranci, kterého v životě neviděl. To přimělo i Edmunda Rucka zvednout obočí, takže jen těžko lze očekávat, že by to nezaskočilo jeho kmotřenku.

„Nějaké peníze lze uvolnit dřív,“ vysvětloval, „pokud dodržíš podmínky, které stanovil otec.“

Tati se pohrdavě zasmála. „Když se vrátím zpátky do Fittlescombu a stanu se vesnickou učitelkou, to máš na mysli? Nebuď směšný, Edmund.“

„Co je na tom směšného?“

Tati na něho upřela zdrcující pohled, ale Edmund pokračoval.

„Studovalas na učitelku, ne?“

Bylo to tak, Tatiana studovala na Oxford Brookes pedagogiku, ale rychle ji vyhodili. Vždycky byla bystrá, šla jí matematika, ale nebyla zvyklá se ve škole snažit a na výsledcích jí nezáleželo. Nedokázala odolat světu jachet, soukromých tryskáčů, bohatých milenců, zimy v Kitzbühelu a St. Barth a létu v St. Tropez a na Sardinii. Kromě toho, proč se trápit s vysokou školou, když člověk stejně nebude muset nikdy pracovat?

„Copak si otec vážně myslel, být jen na chvíli, že přistoupím na to, stát se vesnickou učitelkou? Že budu ochotná žít v nějakém ubohém domku, zatímco Furlings – můj dům, na který mám právo *prvorozeného* – obsadí nějaký zatracený Australan s rodinou, nějací *Cranfordovi*?“

„Cranleyovi,“ opravil ji kmotr trpělivě.

„To je fuk.“

Tatiana se ten strašný den v Edmundově kanceláři chovala velice vzpurně. Nicméně se nakonec přesně podle otcova přání vrátila do Fittlescombu. A přijme práci ve škole, protože ty peníze prostě potřebuje. Pokud by si ale někdo myslel, že je to výraz jejího smíření s otcovou poslední vůlí, hluboce by se mýlil. Tatiana tu byla z jediného důvodu: aby bojovala o své dědictví.

Krasavec, který stál u házení na kokosy vedle ní, by mohl představovat vítané rozptýlení v době, kdy se bude muset tomuto úkolu věnovat.

„Míček je potřeba držet takhle.“ Bez rozpaků jednou rukou objal Tati kolem pasu a vložil jí míček do ruky. „A házet horem a mířit dolů. Takhle.“

„Aha,“ prohodila a ucítila jemně citrónovou vůni jeho vody po holení, když míček vyhodila. Sledovala, jak letí perfektním obloukem vzhůru, aby posléze spadl a srazil kokos k zemi.

„To je úžasné,“ poznamenala spokojeně a otočila se, aby si svého instruktora prohlédla. „Děkuji vám. Mimochodem, jsem Tatiana.“

Pohledný muž se usmál a potřásl jí rukou.

„Znám vás, slečno Flint-Hamiltonová. Santiago de la Cruz. Rád vás poznávám.“

De la Cruz. Ten hráč kriketu. Samozřejmě! Santiago hrál za Sussex. Tati zaslechla, že se předešlý rok přistěhoval do údolí. Po týdnů, kdy vídala jen zamračenou tvář paní Worsleyové nebo trčela na nudných schůzích výboru pro pořádání slavnosti, bylo příjemné zase s někým flirtovat. Tati se snažila rozpomenout, kdy naposledy zažila nějaký uspokojivý sex nebo měla alespoň schůzku s nějakým přitažlivým mužem – dnešní tragická ranní potyčka se zkostnatělým ministrem obchodu a průmyslu se nepočítá –, a nemohla na nic přijít. Muselo to být ještě před tím příšerným dnem v kanceláři Edmunda Rucka. Předtím než se zeměkoule přestala točit a její život se roztránil na kousky. Koketně se na Santiagu usmála a odhodila dozadu ohon dlouhých medových vlasů. „Santiago,“ zavrňela. „To je ale krásné jméno.“

„A tohle je moje snoubenka Penny.“

Vedle Santiaga se vynořila nějaká žena středního věku v podivné cikánské sukni a v tričku s barevnými skvrnami. Tati ztuhl úsměv na tváři. Ze Santia-gova hrdého výrazu by si člověk myslel, že jí právě představil Gisele Bünd-

chenovou. *No, láska je prý slepá*, pomyslela si Tati. Přesto si s Penny, i když věděla, že o ní nesmýšlí hezky, potřásla vřele rukou.

„Ráda vás poznávám.“

„Už jsme se setkaly,“ připomněla jí Penny Harwichová bez náznaku výčitky. „Jsem Penny Harwichová, Emmina matka.“

Ach, ano. Emma Harwichová. Ta modelka. Tati si na tu rodinu vzdáleně pamatovala, ale zvláště oblečená matka jí neutkvěla.

„Samozřejmě. Jsem to ale hloupá.“ Úsměv ji neopouštěl. „Váš snoubenec mi právě vyhrál házení na kokos.“

„Vážně, miláčku? To je ale opravdu hezké.“ Objala Santiaga kolem krku, vytáhla se na špičky a vášnivě ho políbila. Tatiana vnímala závist jako fyzickou bolest, jako kdyby ji do hrudi udeřil kriketový míček. Ne proto, že by jí šlo o Santiaga, i když se jí samozřejmě líbil, ale protože ona sama nikoho nemá. Je opuštěná, teď víc než kdy jindy. A štěstí jiných nyní vnímala jako osobní potupu.

„To už je tolik?“ Podívala se na hodinky Patek Philippe, které dostala od otce k osmnáctinám. „Musíte mě omluvit. Obávám se, že musím běžet na závody kačenek.“

Tati se otočila a vykročila k rybníku. Cestou s úsměvem zdravila vesničany a měla pocit, že jí z toho trne čelist i krk. Potkala starého Franka Bannistera, varhaníka v kostele, a reverenda Slaughtera, který byl vikářem ve fittlescombském kostele svaté Hildy, co Tati pamatovala. Viděla i spoustu nových tváří a celé rodiny, které vůbec nepoznávala. Uplynulo už drahně času od doby, kdy tady žila, a najednou si připadala trochu provinile. Ale část viny na tom má i její otec. Posledních pět let se k ní choval velmi nepříjemně a nic se mu na ní nelíbilo.

Vždyť on mě vlastně vyhnal. A teď mě ještě trestá ze záhrobí.

„Tatiano!“ Od vrátek spojujících pozemky sídla s návsi na ni mával Harry Hotham, ředitel základní školy svaté Hildy a celoživotní přítel jejího otce. Naposledy ho viděla asi tak před dvěma lety na mysliveckém plese, odkud utekla s milencem Laury Tivertonové. Ale jako by za tu krátkou dobu zestárl o dvacet let. Vypadal shrbený a křehký, ztěžka se opíral o hůl, zbytky vlasů měl úplně šedivé a povlávaly mu ve větru jako chmýří. Nejistě se k ní blížil.

„Moc rád tě vidím. A vypadáš nádherně, moje milá. Žlutá ti hrozně sluší. Slyšel jsem, že jsi zpátky ve vsi. Zůstaneš tady?“

Harryho nadšení, stejně jako jeho úsměv, bylo naprosto upřímné a Tati cítila dojetí.

„To záleží na spoustě věcí,“ odpověděla a políbila ho vřele na obě tváře. „Slyšel jste o tátově závěti?“

„Ano.“ Harry vážně pokýval hlavou. „To od něho nebylo hezké.“

„No, nevzdávám se,“ řekla a bojovně vytrčila bradu. Harry Hotham si ten pohled dobře pamatoval z dob, kdy tu chodila do školy. Byla divoká už tehdy, ale zároveň okouzlující, alespoň v Harryho očích. „Chystám se tu závěť napadnout.“

Starý pán se zamračil. „Ano, o tom jsem taky slyšel. Jsi si jistá, že je to moudré, Tatiano?“

„Jak to myslíte?“

„Jen že jsem znal tvého otce a dokážu si představit, že si nechal určitě velice dobře poradit. A nerad bych se díval, jak tě nějaký příšerný právník roznese na kopytech.“

Tati jen mávla rukou. „Co právník, to jiný názor. A já už roznesená na kopytech *jsem*. Obávám se, že o moc horší už to být nemůže.“

„To protože jsi mladá, moje milá,“ pokračoval Harry a poplácával ji po ruce. „Může být hůř, věř mi.“

„No, všechno je teprve na začátku a potřebuju peníze na financování soudu,“ pokračovala, aniž by si všimla jeho varování. „Nějaké finanční prostředky. A právě o tom jsem si chtěla promluvit s vámi.“

„Moje milá Tatiano. Klidně bych ti dal svůj poslední čtvrták, ale obávám se, že stojíš před velice chudým člověkem,“ vysvětloval Harry věcně. „Ve školství moc peněz není, víš. Vlastně skoro žádné.“

„Ach, to ne!“ rozesmála se zahanbeně. „Nežádala jsem vás o peníze. Mám takovou zvláštní prosbu, ale... Doufala jsem, že získám práci.“

„Práci?“

„Ano. Copak vám táta před smrtí nic neřekl?“

„Co by měl říkat?“ Harry vypadal zaskočeně.

„Bylo by to jen na pár měsíců, než vyřeším tu situaci,“ pokračovala Tati. Vysvětlila mu fungování svěrečnického fondu i dodatek k závěti, podle kterého dostane peníze pouze tehdy, pokud se přestěhuje zpátky do Fittlescombu a bude učit ve škole svaté Hildy.

„Táta měl vždycky podivné sny o tom, že jednoho dne budu učit. Od té doby, co jsem studovala v tom příšerném kurzu na Oxford Brookes.“ Vložila si špatně Harryho ztrápený výraz a dodala: „Podívejte, chápu, že to zní šíleně. Ale udělal byste mi tím obrovskou radost. Až dostanu to dědictví zpátky, slibuju, že zaplatím škole novou budovu nebo cokoli budete chtít.“

„O to nejde, má milá,“ namítl Harry. „Tu práci bych ti samozřejmě dal, i kdybych se měl vzdát své, ale obávám se, že jsem už v důchodu.“

„Cože?“ zamračila se Tati. „Odkdy?“

„Od Vánoc. Upadl jsem a... No, uvědomil jsem si, že už to není pro mě.“

Myslím fyzicky. Zotavil jsem se, to je pravda, ale pořád ještě chodím o holi.“ Významně jí poklepal. „Vést školu je práce pro mladšího člověka.“

„Ach, Harry, to je mi moc líto,“ vyhrkla Tati upřímně. „Nedokážu si školu svaté Hildy bez vás ani představit.“

„No, život jde dál. A ten nový chlapík je moc šikovný,“ ujistil ji Harry. „Jmenuje se Bingley. Je vdovec a docela fešák, alespoň jsem to slyšel. Všechny maminky po něm šílí. Možná by se mu taky hodila podobná hůl,“ zamával tou svojí se smíchem, „aby je mohl odhánět.“

Tati se přinutila k úsměvu, ale tohle nebyly dobré zprávy. Pracovat ve škole by bylo strašné, byl by to zoufalý krok v zoufalé době. Ale s Harrym Hothamem by alespoň věděla, na čem je. Nějak by se dohodli, aby byli správci fondu spokojeni. Pár hodin v knihovně nebo by pomáhala dívkám hrát netball – nikdo by z toho nic nedělal.

Jenomže ten nový chlapík, ten Bingley, to je naprostá záhada. Určitě už se mu donesly řeči o všem, co vyváděla, nebo si o tom možná přečetl ve společenské příloze *Daily Mail*.

„Hlavu vzhůru,“ povzbuzoval ji Harry a vzal ji za ruku. „Vypadáš, jako by ti uletěly včely.“

„Vážně, Harry?“ rozesmála se. Jeho společnost jí připomínala to lepší z minulosti a jejího vztahu s otcem. Harry do její minulosti nerozlučně patřil, patřil do Furlings a k tomu všemu, o co bojuje. „Jdu dělat rozhodčí na závody kačenek. Nechcete mě doprovodit?“

„Nejdražší Tatiano,“ vydechl starý pán nadšeně. „Nenapadá mě nic, co bych dělal raději.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Nádhera.“

Angela Cranleyová nadšeně vydechla, když v range roveru přejeli přes vrcholek kopce.

„Nádhera.“

„Přestaň to pořád opakovat, mami. Mluvíš jak nějaký trapák.“

Angelina desetiletá dcera Logan na zadním sedadle zvedala oči v sloup. Po dlouhém letu ze Sydney byla Logan unavená a mrzutá. Nechtěla odejít ze své staré školy, nechtěla opustit přátele a nechápala, co to rodiče posedlo, aby se ze den na den sebrali a odstěhovali na druhý konec světa jen proto, že nějaký starý chlapík zemřel a zanechal jim dům. I v deseti Logan chápala, že jejich rodina je velice bohatá. Její otec Brett byl developer, působil v oblasti realit a patřil k nejbohatším lidem v Sydney. Cranleyovi měli už několik domů, mezi nimi i velký byt v Londýně. Tak co je na tomhle tak zvláštního?

Sice by to nepřiznala, ale i na ni udělala dojem nádherná krajina, kterou cestou k novému domovu projížděli. Úzké uličky lemované vysokými živými ploty je vedly mezi křídovými skalami vrchoviny Downs; míjeli tudorovskou hospodu, hotel Coach and Horses, který vypadal přesně jako domeček pro panenky, jaký měla ve svém hracím pokoji doma v Austrálii, bílé proutěné stěny, zkřížené černé trámy a několikadílná okna. Na loukách kvetly pryskyřníky, shluky kamenných domů tvořily malé vesničky, míjeli středověké kostely i velké georgiánské domy. Divoká mrkev tu rostla tak vysoká, že sahala až k okénkům auta a otírala se o ně jako jemné prstíky v bílých rukavičkách, které jim mávají na uvítanou. A všechno bylo zalité pozdně jarním jasným sluncem, které dodávalo krajině nádhernou kouzelnou záři.

Na sedadle pro spolujezdce se Loganin starší bratr díval otupěle z okénka na kopce a políčka. Jason Cranley právě dovršil dvacet let a vypadal velice uzavřený. Byl vysoký, hubený, měl světlou pihovatou pleť a smutné jantarové oči. Bylo těžké uvěřit, že je geneticky spřízněný jak s Logan, tak s jejich otcem Brettem. Jasonova mladší sestra i jeho otec byli tmavovlasí, měli olivovou pleť a byli okouzující jako cikáni nebo příslušníci nějakého exotického kmene portugalských pirátů. Jason se více podobal matce. Angela byla svě-

lovlasá, měla světlou pleť, ten typ, který okamžitě rudne a naprosto nesnáší slunce. Jason se na ni podíval, jak se usmívá obklopená novým světem.

Je hrozně statečná, pomyslel si. A tak optimistická. Po tom všem, co se stalo, pořád ještě věří na nové začátky.

Hrozně si přál, aby to dokázal také.

„Tady to je. Fittlescombe. Jsme tady!“

Angela Cranleyová stiskla synovi nadšeně koleno, když míjeli směrovku do vesnice. Range rover klesal ze strmého kopce, potom zahrnul ostře doleva na dno údolí. Vesnice byla tak dobře ukrytá, že z hlavní silnice nahoře nebyla vůbec vidět, byla schovaná v kopcích, jako když matka schová dítě do zavazovacího košíku. Zdálo se, jako by to bylo nějaké tajné místo, ukrytý klenot, který může objevit jen pár vyvolených. Angela cítila, jak v ní narůstá nadšení a naděje jako první jarní poupata. Tohle je určitě místo, kde jsou lidé šťastní, kde se dá zapomenout na trápení a zradu z minulosti.

Tou poslední zradou byla Brettova milenkyně Tricia Hongová, bezohledná a průbojná mladá reportérka SBS, která udělala všechno pro to, aby Angelino manželství zničila. Teď byla ale příjemných šestnáct tisíc kilometrů daleko. Brett jí byl nevěrný už předtím – bezpočtu. Ale Tricia představovala jiný druh hrozby: inteligentní, nesmlouvavě ctižádostivá a naprosto bez zábrán. Vlastně nebylo nijak překvapivé, že je to k sobě s Brettem táhlo, protože si byli velice podobní. Jenomže nakonec začala být neodbytnost mladé krásné Asiatky nepřijemná i jemu. I on měl pocit, že na něho tlačí příliš. Překvapivý návrh Roryho Flint-Hamiltona se nemohl objevit v příhodnější dobu. A nemohl je přivést na idylickější místo.

„Bože, podívejte se na tu poštu! Není s těmi růžemi kolem dveří nádherná? A ta škola. Podívej se, Logan. Škola svaté Hildy, tam budeš chodit. Co si myslíš?“

Logan něco nesrozumitelně zamručela. Odmítala projevovat ohledně nové školy jakékoli nadšení, i když vypadala velice idylicky. Doufala, že pořád ještě existuje možnost, aby otec změnil názor a mohli se všichni vrátit domů do Sydney a reálného života a na tohle všechno zapomenout. Maminka jí stále opakovala, že s Rachel a Angelikou zůstanou kamarádky, že si mohou skytovat. Jenomže to není totéž. Bude jí hrozně chybět letní slavnost její školy Wellesley Park Elementary, bude se jí stýskat *úplně po všem*. Rachel a Angelika se stanou nejlepšími kamarádkami a budou nosit přátelské náhrdelníky, takové s polovinou srdce, které do sebe dokonale zapadají. Na Logan brzy zapomenou. Vymažou ji. A ona k tomu všemu ještě nejspíš začne mluvit s anglickým přízvukem. Bože chraň.

„Zastav.“

Jasonův hlas jeho matku vyděsil. Od chvíle, kdy vyjeli z Heathrow, nepromluvil. Angela s ním prošla už řadu depresí, takže ji jeho mlčenlivost nezarážela. Už se naučila synův smutek snášet a nesnažila se ho z něj dostat. Jenomže pořád to pro ni bylo těžké. „To bylo ono. Furlings. Byla tam cedule na okraji příjezdové cesty.“

Angela zacouvala. Tabulka tam opravdu byla, vlhká, vybledlá a částečně zakrytá stromy. Obvyčejná dřevěná deska s nápisem: Furlings – soukromý majetek.

Příjezdová cesta zažila už lepší časy. Auto s pohonem na všechna čtyři kola poskakovalo po výmolech a cestující se natrásali jako kostky ledu v šejkru. Ale přibližně po sto metrech, když vyšplhali do kopce s výhledem na vesnici, se cesta rozšířila na prostorné šterkem vysypané nádvoří s kamennou fontánou uprostřed. Za ním se tyčil dům, k němuž vedlo šest širokých kamenných schodů. Střední čtvercovou část domu doplňovala na obou stranách nižší souměrná křídla, všechno bylo postavené z červených cihel ve stylu typickém pro anglické baroko. Z vistárií stydlivě vykukovala vytahovací okna a upravená zahrada před domem postupně přecházela v nádherný park s duby. Zelené kopce se svažovaly až dolů na náves.

Byl to asi nejkrásnější dům, jaký Angela Cranleyová kdy viděla, snoubila se v něm elegance s nepopiratelnou velkolepostí. Angele připadal dům obrovský. Pokud má tohle být jen malé venkovské sídlo, nechtěla si ani představit, jak tu vypadá velký dům.

„To je palác!“ vyhrkla Logan nadšeně, zapomněla na všechny námitky, radostně vyskočila z auta a rozběhla se ke schodům.

„Ach, mami, to je nádhera!“

Angela také vystoupila a protáhla si bolavé nohy. „Ano, zlato, je to nádhera.“ Zaklonila se a popošla kousek dozadu, aby získala představu o velikosti domu. „Co si myslíš ty, Jasei?“

„Jo, je to pěkný.“

Jason vytáhl z kufru auta dvě obrovská zavazadla a přál si, aby krása Furlings zasáhla i jeho. Toužil, aby ho něco, cokoli zasáhlo. Zavazadla dopadla s žuchnutím na zem. Většina nábytku a dalších věcí dorazí následující dny letadlem, ale pár nezbytností si vzali s sebou. Jasonův otec měl za nimi přijet do nového domu během týdne. Brett měl teď práci v Londýně a raději zůstal ve městě, než aby se potýkal se zmatky při stěhování. „Maminka to zvládne, ženy mají tyhle věci v oblíbě.“

„Je to ale spousta práce, tati,“ namítl Jason. Pro Jasona bylo nezvyklé, aby otcí odporoval, bál se ho provokovat. Vlastně všichni se báli provokovat Brett Cranleyho.

„Nesmysl,“ odsekl Brett. „Je tam hospodyně, která jí pomůže. Paní Worsleyová. Ten stařík Flint-Hamilton mě požádal, abychom si ji nechali. A ty taky můžeš přiložit ruku k dílu, ne? Ví bůh, že stejně nemáš co na práci.“

Od chvíle, kdy Jason nechal školy, ho otec neustále obviňoval z lenosti. Vadilo mu, že si nenašel práci, a nevyhovoval mu jeho přístup k životu. Brett Cranley na depresi nevěřil. „Každý se musí vypořádávat s něčím nepříjemným,“ oznámil terapeutovi při jediném sezení, na které ho dokázala Angela přimět přijít. „Kňourání ničemu nepomůže. Jasonův problém spočívá v tom, že si vůbec neuvědomuje, jak zatraceně snadné to v životě má.“

Logan už vyběhla po schodech a vrazila dovnitř. Poskakovala sem a tam jako nadšené štěně. Za chvíli se za ní vynořila ze dveří usměvavá, stroze oblečená paní kolem šedesátky. Zdálo se, že nadšení holčičky ji pobavilo.

Angela vyšla po schodech a natáhla ruku. „Paní Worsleyová?“

„Vítejte, paní Cranleyová. Musíte být po tak dlouhé cestě hrozně unavená.“

Starší žena měla chladnou dlaň a pevný stisk, její skotský přízvuk zněl rázně a výkonně. Šedivé vlasy měla stažené do pečlivě upraveného drdolu, nebyla nalíčená, ale díky jasným očím a vlídnému úsměvu nevypadala přísně.

„Obávám se, že únava na mě padne později,“ usmála se na ni Angela. „Abych byla upřímná, obávám se, že jsme všichni teď příliš rozrušeni. Rozrušení a ohromení tím domem.“

„Nedívím se.“ Paní Worsleyová zářila hrdostí, jako by Furlings postavila vlastníma rukama cihlu po cihle. „Všichni ve vesnici se na vás už moc těší,“ lhala. „Je krásné, že tu zase bude bydlet rodina. Pan Flint-Hamilton žil hrozně dlouho sám.“

Jason táhl těžké kufry ke schodům, ale paní Worsleyová se k němu rozběhla a ujistila ho, že o to se postará zahradník pan Jennings.

„Nejmenuje se opravdu Jennings, že ne?“ Jasonovi se mihl tváří náznak úsměvu.

Ten chlapec nevypadá zdravě, pomyslela si paní Worsleyová. Je bledý jako stěna. Při troše štěstí se na venkovském vzduchu dá do pořádku.

„Jmenuje,“ ujistila ho. „A nerad by viděl, že taháte zavazadla sám, pane Cranley.“

„Jsem Jason,“ ozval se mladík v rozpacích.

„Jasone.“

Paní Worsleyová se usmála. Na první dojem se samozřejmě nedá spoléhat, ale tahle rodina se jí zamlouvala. Živá malá holčička; stydlivý zdovořilý syn; krásná, možná trošku posmutnělá matka. Byla si jistá, že pan Flint-Hamilton by jimi byl také nadšený.

Fiona Worsleyová pracovala ve Furlings víc než třicet let. Zнала Tatianinu

maminku Vicky a měla ji moc ráda. Když zemřela, sdílela s panem Flint-Hamiltonem smutek a pomáhala mu s výchovou dcerky. Několik let po smrti Tatianiny matky náhle zemřel manžel paní Worsleyové Mick na infarkt. Bylo mu teprve čtyřicet jedna let. Rory Flint-Hamilton své hospodyně oplatil laskavost a pomáhal jí se z té ztráty vzpamatovat. Přitom se mezi nimi vytvořilo silné pouto. Nikdy nešlo o nic milostného, ale byl to stejně silný a jedinečný vztah jako manželství.

Paní Worsleyová neměla vlastní děti, tak všechnu svou pozornost a lásku soustředila na malou Tatianu, ačkoli byla poměrně přísná a nedávala své city příliš najevo. Zvláštním nevysloveným způsobem se ona, Rory a Tatiana stali obdobou rodiny, ačkoli nikdo z nich by jejich vztah takovými slovy nepopsal. Paní Worsleyová se hrozně trápila, když sledovala, jak Tatiana marní život na večírcích a s nevhodnými muži. Byla mladinká a neškodilo to jen jí, ale i jejímu otci. Rory Flint-Hamilton byl úžasný člověk a Fiona Worsleyová ho svým způsobem milovala. Smutně sledovala, jak se v posledních měsících života trápil se závětí a budoucností Furlings, a měla to Tatianě velice za zlé. Proto se ocitla v procranleyovském táboře, jakmile došlo na debaty o Roryho závěti.

Nešlo o to, že by neměla Tatianu ráda nebo ji nějak odmítala, jak si myslela řada lidí z vesnice. Ale právě teď po mnoha letech problémů s chováním a nedodržení slibů sdílela hospodyně názor svého bývalého zaměstnavatele, že Tatianu může zachránit jen jejich nesmlouvavý postoj. A také bylo potřeba myslet na dům. Furlings byl pro paní Worsleyovou součástí života stejně jako pro Tatianu. Takto mu alespoň nic nehrozí. Navíc tu zase bude žít celá rodina a dům ožije. Nechápala, proč spousta lidí ve Swell Valley není ochotná dát té mladé australské rodině šanci.

„Pojďte se podívat do mého pokoje!“ křičela Logan a kroužila kolem matky jako žralok, když Angela konečně překročila práh svého nového domova. „Už jsem si ho vybrala, je úplně nahoře a je úžasný! Je tam místo i na palandu. Můžu mít palandu? Vážně bych ji moc chtěla. A taky žluté tapety.“

„Žluté tapety neslibuju,“ prohodila Angela. Najednou se cítila strašně unavená, celá rozbolavělá a ze všeho nejvíc toužila dát si sprchu a převléknout se. „Uvidíme, co na to řekne tatínek.“

Furlings se může stát jejich domovem až poté, co přijede Brett a dá konečný souhlas. Bylo těžké si představit, že by se mu tady nelíbilo – to snad ani nejde. Angela měla ale v úmyslu dostat následující týden dům do dokonalého stavu, aby působil domácky a útulně, jak jen to bude možné.

Když bude šťastný Brett, budeme šťastní všichni.

Usadíme se tady. Zapustíme tu kořeny.

Angela Cranleyová zavřela oči a přála si, aby tomu tak opravdu bylo.

Brett Cranley zavřel oči a přál si, aby už vyvrcholil. Normálně neměl v téhle oblasti nejmenší potíže, ale stres z otevírání nových kanceláří v Londýně spolu s tlakem rodiny a tělesnou únavou si vybral svou daň. Nebo ta holka prostě není dost svůdná.

„Ach, to je skvělý! Úžasný.“

Sekretářka sténala, prohýbala se v zádech a poskytovala svému novému šéfovi lepší výhled na tetování v podobě orla, které měla na zadku. Zjistil, že ho to rozčiluje. *Proč si ta hloupá holka nechala něco takového udělat?* To také k orgasmu nepomáhalo. Znovu zavřel oči. *Do háje, soustřed' se.*

Chytil dívku za velká těžká ňadra, která připomínala dva balóny plné vody, drobné bradavky měla ztvrdlé, vnímal je mezi palcem a ukazováčkem jako dva růžové diamanty. *Takhle je to lepší.* Byla hezká a sexy, i když v takové baculatější přístupné podobě. Měla nakrátko ostříhané vlasy, měl pocit, že se tomu účesu říká pixie. Tricia měla nádherné dlouhé vlasy, na dotek jako hedvábí a černé jako tér. Když si je teď představil, cítil, jak erekce sílí a vzrušení začíná vrcholit.

„Ach Brette! Brette!“

Přirážel stále rychleji a rád by vyslovil její jméno, jenomže si uvědomil, že ho zapomněl. Je to Michelle? Nebo Mary? Určitě to začíná na M. Přijal ji teprve před týdnem jako recepční pro nové kanceláře společnosti Cranley Estates v Londýně. Nemůže se přece od něho čekat, že si bude všechno pamatovat.

Dívka se natáhla, chytila ho za varlata a začala je mnout. „To je ono. Ach... Ježíši.“ Konečně vyvrcholil a se zpoceným čelem na ni sklesl.

„To bylo hezké.“ Dívka se vesele usmála a vysoukala se zpod něho.

„Že jo,“ vydechl Brett a překulil se na záda. Drsný koberec ho škrábal, ale byl příliš unavený, aby se pohnul. Dívka se nad něho sklonila, zručně mu stáhla kondom a odnesla ho do koše v rohu kanceláře. Potom, stále ještě nahá, vzala z tiskárny několik papírů, zmuchlala je a hodila je také do koše, aby zakryla důkaz.

Brett se usmál. *Je prozíravá. To se mi u sekretářky líbí. A taky iniciativní.*

Napadlo ho, co se asi děje v Sussexu. Jestli Ange s dětmi už dojely do domu. Za chvíli jim zavolá, jakmile ta dívka, ať už se jmenuje jakkoli, odejde.

Pohlédl na hodiny na stěně. Bylo půl páté odpoledne. Sekretářka byla už téměř oblečená, zapínala si horní knoflíčky na hedvábné halence a upravovala si vlasy, jako by se právě vrátila z tělocvičny. Očividně od něho neočekávala po styku žádné projevy citů. To bylo další významné plus. Tricia byla v tomto ohledu velice náročná. Když o tom tak přemýšlel, vlastně ve všech ohledech. Brettovi sice chyběla štíhlá pružná gymnastická postava jeho

bývalé milenky, ale to bylo všechno. Tricia porušila postavení druhé ženy a dala o sobě vědět Angele. Volala domů, objevovala se na akcích, o nichž věděla, že tam bude i jeho manželka. Začala představovat hrozbu pro jeho manželství a rodinu, to Brett Cranley nebyl ochotný tolerovat. Jeho rodiče se rozvedli, když byl ještě malý, a on sám sebe vnímal jako rodinný typ. Samozřejmě měl i nějaké vztahy mimo, kdo je také nemá? Ale svoji manželku miloval a dřív bude v pekle mrznout, než by ji opustil kvůli nějaké jiné ženě.

Ale tohle děvče – *Michelle, určitě je to Michelle* – má zřejmě ve vztazích jasno. Má i příjemnou vstřícnou povahu, s někým takovým se dobře spolupracuje. Možná dokáže přehlédnout to tetování a vlasy.

Brett Cranley nevyrostal v chudobě. Jeho otec měl prosperující čistírnu a maminka Lucille byla kadeřnice. Brett ale musel velice rychle dospět. Oba jeho rodiče zemřeli dřív, než dosáhl čtrnácti let. Otec zahynul při autonehodě, stalo se to na Štědrý večer, došlo k čelnímu střetu s opilým řidičem. A maminka na rakovinu prsu. Lucillina smrt ho zasáhla víc. Jako jedináček matku vždycky obdivoval. A zatímco ztráta otce, která byla nečekaná a náhlá, mu způsobila šok, Lucille Cranleyová se nemocí trápila, trpěla bolestmi, měla strach, a to všechno, včetně její zoufalé touhy po zotavení, zasáhlo velice hluboce Brettovu psychiku. Chlapec v citlivém věku ztratil nejen víru v Boha a moderní medicínu, ale i v ostatní lidi.

Zpracoval to pro sebe tak, že mít někoho rád nemá smysl, protože o ty, které milujete, váš život stejně připraví.

Nemělo smysl na kohokoli spoléhat, protože vás stejně všichni zklamou.

Existuje jen jeden život: ten, který právě žijete. A v tom životě se o sebe člověk musí postarat sám.

To bylo poučení, k němuž Brett Cranley došel po smrti svých rodičů.

V některých ohledech ho to změnilo k lepšímu. Vždycky býval líným studentem, neměl žádné cíle ani plány do budoucnosti, ale najednou se vrhl na učení. Žil u tety Jackie s jejími dvěma dětmi, které obě žárlily na jeho vzhled, inteligenci a dědictví a dávaly mu nesmlouvavě najevo, že rodina ho sice toleruje, ale nemiluje. Chlapec trávil hodiny zamčený ve svém pokoji a připravoval se na zkoušky. Když získal matematické stipendium na prestižní internátní škole, teta ho tam nechtěla pustit.

„Je to tisíc kilometrů daleko, Brette. Nebudeš tam znát ani živou duši. Nebudeš se tam cítit osaměle?“

„Ne.“

„Tvoje maminka chtěla, abys žil tady s námi. Myslela si, že je to pro tebe to nejlepší.“

„V tom se pletla.“

Teta Jackie vypadala ztrápeně. „Ale ona to tak chtěla. Slíbila jsem jí...“

„Je úplně jedno, co chtěla,“ namítl Brett našťvaně. „Je mrtvá.“

„Brette!“

„Já žiju a vím, co je pro mě nejlepší. Pojedu studovat do St. Edmund's.“

Nakonec musel Brett požádat vykonavatele otcovy závěti, aby uvolnili peníze na jeho vzdělání, a vznesl žádost k opatrovnickému soudu, aby mu dovolili odjet do školy. Do tetina domu ani do Burnside, čtvrti na předměstí Adelaide, kde prožil dětství, se už nikdy nevrátil. Byla to první z mnoha bitev, v nichž na své cestě za bohatstvím a světským úspěchem obstál. Byly to jediné hodnoty, které pro něho měly nějaký význam. V šestnácti byl zcela samostatný, byl vynikajícím studentem na prestižní škole v Sydney, byl nejmladším středoškolákem, který podal přihlášku na obor aplikované matematiky na Australské národní univerzitě v Canbeře.

Univerzita Brettovi změnila život. Nejen proto, že promoval s červeným diplomem a odešel studovat na ekonomickou školu do Melbourne, aby získal titul MBA, i když byl příliš úspěšný na to, aby toto studium dokončil. Hlavním důvodem byla skutečnost, že se na univerzitě seznámil se dvěma ženami, které ho změnilly z chlapce v muže.

Tou první ženou byla Madeleine Jensenová, manželka jednoho z profesorů. Když byl v Canbeře první týden, všimla si v kampusu tmavovlasého, našťvaně vypadajícího mladíka.

„Kdo je to?“ zeptala se manželka. Profesor Jamie Jensen vedl na univerzitě fakultu matematiky, byl to klidný tichý vědec, kterého víc zajímal Fermatův poslední teorém než sexuální potřeby jeho manželky. Nebo vlastně jakékoli jiné potřeby.

„To je Brett Cranley. Zázračné dítě, nebo se to alespoň říká. Je divné poslat tak mladého kluka na vysokou, ale co se dá dělat.“

„Nemluvila bych o něm jako o dítěti,“ namítl Maddie, protože si Brett dobře prohlédla a pod jeho zamračeným pohledem jí neunikla divoká touha. „Vypadá velice dobře.“

„Když to říkáš, drahá,“ zamumlal profesor Jensen a v myšlenkách byl už jinde.

Maddie to opravdu řekla. A nejen svému manželovi, ale i samotnému Brettovi, když za ním za pár dnů po přednáškách zašla.

„Jsi panic?“ zeptala se přímo. Přikývl. Od matčiny smrti si zakázal všechny vztahy s opačným pohlavím. Ne že by se v něm neozývalo libido, právě naopak, ale síla tělesné touhy, kterou pocítoval, bojovala s obrovským strachem ze ztráty a opuštění, který ho dlouho věrně provázel. Brett ženy

obdivoval – sexuálně, ale i kvůli vřelosti a důvěrnosti, jimiž byly obdařeny, což bylo přesně to, po čem zoufale toužil, ale zároveň z toho měl strach.

„A chceš jím zůstat?“

Jestli ho přitahovala Madeleinina přímost a naprostá nezákladnost, nebo skutečnost, že byla téměř tak stará, že by mohla být jeho matkou; nebo možná její krása či hluboká sexuální touha, která korespondovala s tou jeho, to Brett nevěděl. Věděl ale, že s ní chce skončit v posteli. Moc po tom toužil.

„Ne.“

„Tak dobře,“ usmála se Maddie. „Pojď se mnou.“

Sex otevřel Brettovi Cranleymu úplně nový, nádherný svět. Zanedlouho měla touha pro jeho povahu stejný význam jako ctižádost. Jeho vztahy se ženami nebyly jednoduché, na jednu stranu jim dával najevo, jak je potřebuje, obdivuje a vášnivě miluje, ale zároveň byl zlostný, bál se jich a snažil se je ovládat. Všechno to byl odraz citů k matce, které zamrzly v jeho čtrnácti letech. S Maddie zůstali milenci víc než rok, ale měl i mnoho dalších žen, příliš na to, aby je dokázal spočítat, natož aby si je pamatoval. Záplava tváří a těl, a zanedlouho i zlomených srdcí, která za sebou zanechával. Brett potřeboval sex stejně, jako rostliny prahnou po slunci. Fyzická touha i emoční pocity mu dodávaly sebedůvěru a dokázaly živit jeho ctižádost jako náraz adrenalínu do žil.

Byl sebejistý už před příchodem na univerzitu, před vztahem s Maddie Jensenovou.

Teď byl ale nepřekonatelný.

V posledním roce studia, v posledních měsících pobytu na univerzitě, se setkal se druhou z žen, které mu navždy změnily život.

Angela Flynnová na univerzitě nestudovala. Byla to stydlivá milá a nenápadně zábavná osmnáctiletá dívka bez životních zkušeností a vlastních ambicí. Pracovala v pekařství Belwood nedaleko budovy matematické fakulty. Brett si jí všiml, když si chodil kupovat sendviče na oběd, a od začátku ho k ní něco přitahovalo. Byla to kombinace nevinnosti, vlídnosti a křehkosti. Angela měla tak světlou pleť, že vypadala téměř jako duch, navíc měla vlasy světlé až do běla a jantarové oči, které působily zvláště pronikavě pod zlatavými řasami. Na první pohled vypadala, že by mohla omdlít, kdyby byla vystavena příliš velkému množství světla nebo chladu. Ale její vzhled klamal. Jak ji Brett poznával, objevoval, že je nezdolně optimistická, plná naděje a víry ve svět. Tvořila tak kontrast k jeho cynismu a pochybám. Zjistil také, že je panna, což pro něho bylo z nějakého důvodu, který nedokázal jasně vysvětlit, důležité.

Angela ho přitahovala úplně jinak než ostatní ženy, které mu prošly

postelí, a tak to zůstalo po celou dobu jejich dlouhého manželství. Toužil ji mít, ochraňovat ji a schovávat ji pod skleněný poklop jako svého strážného anděla. Svou Angelu. Byl si jistý, že maminka by ji měla moc ráda.

Brzy se ukázalo, že oženit se s Angelou Flynnovou nebude tak jednoduché, jak si představoval. Měla otce a tři starší bratry, všichni byli irští katolíci, kteří nechtěli dopustit, aby se jejich mladičká sestra zahazovala s klukem jen o trochu starším než ona, který měl na škole příšernou pověst. Nicméně Brett to nevzdával, a než odešel na ekonomickou školu, požádal Angelu o ruku. Přistoupil na početné tříleté zasnoubení, na kterém rodina Flynnových trvala. I když ve dvaceti založil Cranley Estates s podporou banky MacQuarie, odešel ze školy a téměř přes noc se stal multimilionářem, Angelina rodina nepovolila. Vzali se na její jedenadvacáté narozeniny, ani o den dřív, v malém kostelíku v Canbeře.

Nevěsta se vdávala v bílém.

Pro Brett Cranleyho to byl nejšťastnější den v životě.

„Měl byste se obléknout,“ připomněla mu Michelle věčně.

Už se zase chovala jako osobní asistentka, jako by k žádnému sexu nedošlo, a na svém samsungu procházela zbytek jeho denního programu. Brett ležel nahý natažený na koberci jako Vitruviova postava od Leonarda da Vinciho.

„Za deset minut přijde chlapík ze správy fondů Goldman Sachs.“

„Ach, bože. Vážně?“

„Vážně. A obávám se, že tohle ho nezajímá.“ S úsměvem pohlédla na povadlý penis svého šéfa.

„Doufám, že ne.“ Brett se také usmál a byl rád, že tohle děvče přijal. Pokud příští rok nedostane cenu investor roku časopisu *People*, na světě není žádná spravedlnost. „Buď tak hodná a podej mi oblečení, ano? A zavolej dolů a objednej konvici čaje pro... Jak se jmenuje ten chlapík od Goldman Sachse?“

„Kingham. Anthony Kingham. Provedu.“

Brett na tu schůzku úplně zapomněl. Zřejmě je unavenější, než si myslel. Rád by ji zrušil, ale teď už je příliš pozdě.

Nedá se nic dělat, Angele a dětem zavolá později.

TŘETÍ KAPITOLA

Max Bingley kráčel po hlavní ulici ve Fittlescombu.

„Dobrý den, paní Preedyová!“

Manželka majitele obchodu se na něho usmála a zamávala. Měla na sobě staromódní zástěru s hlubokými kapsami a v ruce proutěný košík plný pórků. Připomínala Maxovi paní Honeymanovou, vesnickou drbnu z *Camberwick Green*, dětského loutkového seriálu ze šedesátých let, na který se s mladším bratrem dívali. Ve Fittlescombu se vznášelo něco nádherně nevinného a nadčasového, co ho často vracelo do dřívějších šťastnějších dob. Obchod Pree-dyových byl srdcem takových vzpomínek, stejně jako skvělý vesnický hostinec U Lišky.

„Užíváte si prázdniny, pane Bingley?“

Paní Preedyová naskládala pórky do krabice s čerstvou zeleninou před vchodem do obchodu a teď zástěrou leštila jablka.

„Ano. Za tak nádherného počasí to není nic těžkého.“

Byl opravdu překrásný den, obloha blankytně modrá, na květen bylo poměrně teplo a jemný vánek přinášel vůni zimolezů a jasmínů. Škola měla začít až následující týden a příjemné slunečné počasí bylo hezkým bonusem k volnu. Max Bingley měl svou práci ředitele na základní škole svaté Hildy moc rád a představa návratu do práce ho nijak netrápila. Ale nic člověka nenabije tak jako týden procházek a rybaření v překrásné krajině. Nebylo to poprvé, kdy Max odříkal v duchu tichou modlitbu za to, že tuhle práci přijal, když mu ji nabídli.

Když Harry Hotham, který byl pětadvacet let ředitelem školy svaté Hildy, loni nečekaně oznámil, že jde do důchodu, a rada nabídla to místo Maxovi, dcery ho začaly přemlouvat, aby tu práci přijal. Max byl v depresi od doby, kdy jeho manželka a jejich matka před dvěma lety zemřela.

„Potřebuješ někde začít znovu, tati,“ tvrdila Rosie, studentka čtvrtého ročníku lékařské fakulty v Cambridge. „Swell Valley je údajně opravdu nádherné.“

„Potřebuješ nějakou novou výzvu,“ přidala se její sestra May, teď už doktorka Bingleyová, která právě usilovala v Londýně o druhý doktorát ze středověké historie. „Mamka by nerada viděla, jak marníš čas a nevyužíváš své schopnosti. Jsi přece ještě mladý.“

„Nejsem mladý, zlato,“ usmál se Max, „ale je hezké, že mi to říkáš.“

„No, ale určitě nejsi starý,“ namítla Rosie. „A co je důležitější, jsi skvělý učitel. Profesionálně jsi velice schopný a Fittlescombe je nádherná vesnice. Jednou jsem tam byla na svatbě.“

„To určitě je...“

„Alespoň bychom se tam měli zajet podívat.“

Všechny Maxovy námitky – že nikdy neučil na státní škole, že plat bude určitě mizerný, že není na úřadování – jeho dcery odmávaly jako nepodstatné.

„Měl jsi dělat ředitele už dávno, ale nikdy ses o to nedral. A kde se o změnu pokusit, když ne na státní škole? Proč by měly mít dobré učitele jen bohaté děti? Každopádně, škola svaté Hildy není nijak veliká, takže administrativy tam moc nebude. Vede ji školní rada a těm se určitě budeš líbit ty i tvoje metody. Dostaneš volnou ruku.“

Krůček po krůčku Maxe zdolávaly. Potom přijel do Fittlescombu a vešel do domku, který mu May a Rosie už na internetu vybraly. Byl sice poloviční než jeho současný dům, ale Willow Cottage byl kouzelný, měl kamenné podlahy, krby a nádherná zahrada se svažovala dolů k řece.

„Možnost soukromého rybaření, tati,“ prohodila May a spiklenecky mrkla, „a nepotřeboval bys hypotéku.“

Nakonec Max přijal práci ředitele ve škole svaté Hildy především proto, že neměl sílu dcerám vzdorovat. Teď, po pěti měsících, bylo všechno úplně jinak. I *on* byl jiný. Profesionálně ožil a získal novou energii způsobem, v jaký by před rokem nevěřil. Zároveň se mu už podařilo pozvednout školu. Ne všem byly jeho klasické metody po chuti – lavice v řadách, učitel vepředu, tabule a křída a každý týden test ze všeho od hláskování přes násobilku až po francouzská slovesa. Jenomže inspekční zpráva v březnu školu vychválila, a pokud si žáci povedou při závěrečných zkouškách stejně dobře jako při velikonocních testech nanečisto, škola svaté Hildy má šanci dostat se mezi nejlepší v západním Sussexu. Na malou vesnickou základní školu s omezeným rozpočtem a více než třiceti dětmi ve třídě je to skvělý výsledek.

Ale nebyla to jen škola, co Maxi Bingleymu pomohlo. Vesnice Fittlescombe na něho den po dni, týden po týdnu působila svým kouzlem, vtahovala ho a přijala ho za svého. Lidé tu byli přátelští, ale to nebylo všechno. Šlo i o místo samotné. Pevné kamenné zdi jeho domku, kostel s ploty z tisu a starobylými hroby, domy a obchůdky tísnicí se na hlavní ulici mu připadaly jako poslední obranná linie proti všemu ošklivému a vulgárnímu, co přináší moderní svět. A potom tu samozřejmě byly okolní kopce obklopující Fittlescombe jako ochranní obří, jejich jasná zeleň připomínala mořské řasy a vlnily se jako péřové polštáře. Max chodil na procházky, rybařil a vychut-

nával si krásu svého nového domova jako kolibřík nasávající nektar. A ačkoli si jeho dcery zoufaly nad stavem jeho domku a jeho nezájmem o malování a věšení obrazů nebo záclon, pravda byla, že přestěhováním do Fittlescombu se Max Bingley vrátil zpátky do života.

Na konci hlavní ulice zabočil doleva do uličky vedoucí k příjezdové cestě k Furlings. Všichni ve vsi věděli, že se do domu přistěhovala nějaká bohatá australská rodina. Po třech staletích tam bydlel někdo, kdo nepatřil do rodiny Flint-Hamiltonových. Maxe překvapilo, ale zároveň potěšilo, že se rozhodli zapsat dceru do vesnické školy. Typické rodiny s podobnými možnostmi posílaly své potomky do prestižních soukromých škol, jako byla ta, kde Max strávil většinu své kariéry učitele. Jenomže o Australanech se říká, že jsou zemití a nepotřebují se vyvyšovat. Možná jde o salonní socialisty. Tak nebo tak, Max neměl v úmyslu bohatým rodičům nové žačky nijak pochlebovat v naději, že by mohli škole něco darovat. Sám je tu necelého půl roku, ale už má seznam toho, co škola potřebuje, dlouhý jako obě jeho paže. Víc asistentů by pro začátek stačilo. A ústřední topení, které by mohli používat už příští zimu.

Upravil si tvídové sako a odhodlaně vykročil po dlouhé hrbolaté příjezdové cestě.

„Jasone? Neviděl jsi ty polštáře? Byly v takové velké krabici. V té z General Trading Company. Jasone!“

Angela Cranleyová si unaveně prohrábla vlasy. Ten večer měl poprvé přijet domů Brett. *Domů*. Zvláštní, jak rychle si Angela zvykla o Furlings uvažovat jako o domově. Ale nic, vůbec nic nebylo připravené. Pohovky Knole, které objednala od Petera Jonese, měly špatnou barvu a musela je vrátit. Její a Brettova postel, kterou nechali přivést ze Sydney, protože Brett trval na tom, že je to ta nejvhodnější postel na světě, cestou poškodili a teď stála v ložnici s obrovskou prasklinou ve starožitném mahagonovém čele. Jídlo objednané z Ocada sice přivezli, ale v Lewesu provedli v objednávce několik změn, například mořského okouna, kterého chtěla Angela servírovat Brettovi k večeři, nahradili treskou, a tu její manžel nesnášel. A teď ještě ty polštáře – čtyři velké polstrované čtverce s ručně šitou belgickou krajkou, které měly zamaskovat poškozené čelo postele – se někam ztratily.

K tomu všemu ještě paní Worsleyová musela odjet kvůli nějakému rodinnému problému, mělo to něco společného s její sestrou a bojlerem (Angela poslouchala jenom napůl), a měla se vrátit až navečer, tedy jen pár hodin předtím, než se ve dveřích objeví Brett. Na pomoc jí tedy zůstal jen Jason, ale ten se posledních několik dnů ponořil do svého světa. Pokud nepočítala

ještě Logan, kterou naposledy zahlédla, jak sedí v kuchyni na podlaze a fixy si maluje na nehty u nohou proužky barvy duhy. A teď někam zmizel i Jason.

Třeba je někde syn i ty polštáře z belgické krajky, popíjejí martini ze zelených jablek a užívají si, zatímco já tady šílím, pomyslela si Angela na pokraji hysterie. Posledních pět minut rázovala po pracovně jako šílenec, jako by se jí mohla ta bedna s polštáři, která byla metr dlouhá a tři čtvrtě metru široká, zjevit před očima jen proto, že si vzpomínala, že ji tu předešlý den nechala.

Ozvalo se zazvonění u dveří a to ji znervóznilo ještě víc.

„Už jdu!“

Rozběhla se do haly a málem se srazila s Jasonem, který byl ještě v pyžamu a vypadal, jako by nezamhouřil oka. Nespavost byla jedním z nejhorších projevů deprese, ale Angela byla dnes ráno příliš vyčerpaná, aby mu dokázala projevít soucit.

„Kdes byl?“ křikla na něho. „Potřebuju tě.“

„V posteli, promiň.“

„Neviděl jsi ty nové polštáře? Byly v takové velké krabici...“

„Jsou ve tvé šatně. Paní Worsleyová je tam odnášela včera večer, nevzpomínáš si?“

Jasně, na to Angela úplně zapomněla. Podobný stres nezažila od chvíle, kdy se v jejich domě v Sydney objevila ta příšerná Tricia a úplně klidně oznámila, že jsou do sebe s Brettem bláznivě zamilovaní. Zvonek u dveří zacinkal znovu.

„Ano, ano! Už jdu. Proboha, vždyť nebohí.“

Rázně otevřela dveře a vůbec si neuvědomila, jak nepřátelsky se tváří ani že její hlas proniká až za dveře.

„Promiňte, omlouvám se,“ soukal ze sebe muž za dveřmi. „Omlouvám se, asi jsem přišel nevhod.“

Za dveřmi stál člověk, který mohl být tak o deset let starší než Brett, kolem očí se mu rýsovaly vějířky vrásek, ale přesto byl pohledný. Vysoký, jen trochu prošedivělý, s vojenským držením těla a vlídnou oduševnělou tváří vypadal ve tvídovém saku a lahvově zelených manšestrácích velice anglicky. Angela okamžitě pochopila, že ho svým chováním uvedla do rozpaků.

„Ale vůbec ne. Bože, promiňte, omlouvám se. Co si o mně musíte myslet? Obvykle se nechovám tak nepříjemně. Ani nebývám tak neupravená.“ Pohlédla na pomačkané džinsy s fleky od leštěnky na kolenou a olupující se lak na nehtech na bosých nohou. Zčervenala a bylo jí jasné, že bude mít barvu jako rak. „Co pro vás mohu udělat?“

Takhle jsem si ji vážně nepředstavoval, pomyslel si Max Bingley. Očekával diamanty, dokonale upravené vlasy a spoustu služebnictva, které přijde otevřít,

ne rozčepýřenou domácí paní, která má kruhy pod očima a je oblečená jako ukližečka. Možná na tom Cranleyovi nejsou tak dobře, jak se povídá.

„Max Bingley,“ představil se a podal jí ruku. „Jsem novým ředitelem základní školy svaté Hildy tady ve vsi a pochopil jsem, že v příštím pololetí k nám bude chodit vaše dcera.“

„Vy jste Loganin ředitel? Do prdele.“ Ta slova jí vyletěla z úst dřív, než si to uvědomila. Vzápětí zrudla ještě víc. „Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla nahlas! Omlouvám se.“

Max se zasmál. Její rozpaky ho očividně pobavily.

„To je úplně v pořádku, paní Cranleyová. Slibuju, že si vás nezavolám do své kanceláře. Ani vaši dceru. Alespoň ne zatím. Jak jste říkala, že se dcera jmenuje?“

„Logan,“ vyhrkla Angela a upravovala si rozčuchané vlasy.

Max raději neřekl, že to připomíná Loganův ostružník, a jen se zdvořile usmál.

„Máme taky syna. Jasona. Ale tomu je už dvacet a pochybuju, že byste ho chtěl mít ve třídě, hahaha!“

Co to se mnou je? pomyslela si Angela. *Proč tady žvaním jako nějaký šílenec?*

„Ne, máte pravdu.“ Max nervózně přešlapoval z nohy na nohu. V tuhle chvíli by čekal, že ho pozve na čaj, nebo alespoň položí pár zdvořilostních otázek ohledně školy. Místo toho jen stála ve dveřích a vypadala zmateně. *Neměl jsem sem chodit. Měl jsem počkat a seznámit se s ní ve škole, jako se všemi ostatními.* „No, nebudu vás zdržovat. Chtěl jsem vás jen přivítat a sdělit vám, že se těším, až uvidím... Logan.“

Obracel to slovo v ústech, jako by to bylo nějaké exotické ovoce, které ochutnal poprvé. Ve Fittlescombu bylo takové jméno vzácné. Vlastně v celé Anglii, když o tom tak přemýšlel.

„Dobře. Těším se, až se s vámi oběma potkám ve škole,“ řekl nakonec. „Na shledanou.“

Usmál se a zamával na ni, ale bylo zřejmé, že to pro oba bylo nepříjemné a trapné setkání.

Angela se vrátila zpátky do haly a zavřela za sebou dveře. „Právě jsem ze sebe před ředitelem vesnické školy udělala naprostou nánu,“ sdělila Jasonovi.

„To určitě ne,“ namítl syn, aniž by vzlhl od krabice knih, které právě vybaloval.

„Ale jo. Řekla jsem do prdele.“

Jason se usmál. „Řekl bych, že to přežije, mami. To ještě není tak strašné. To se snad ani nebere jako sprosté slovo.“

„Ale jo, bere,“ namítl a oba se zasmáli.

„Potřebuješ se uklidnit, víš,“ prohodil syn. „Nečekáme papeže, to jen táta přijede domů.“

„Já vím,“ povzdechla si. „Ale slíbila jsem mu, že dům bude připravený, jenomže teď je to naprostá katastrofa.“

Jason matku objal. Hrozně nerad slyšel obavy v jejím hlase. Jenomže pravda byla, že Angela měla z Bretta strach. Báli se ho všichni. Nešlo o to, že by je bil, ale báli se jeho nesouhlasu, kritiky a zklamání. Brett Cranley dokázal být nepřijemný.

No a co, žes mu to slíbila? chtělo se Jasonovi zakřičet. Co ty sliby, které dal on tobě, ale nic z toho nedodržel? Člověk by řekl, že nevěrná jsi byla ty, ne on. Bylo mu ale jasné, že by to stejně nikam nevedlo.

„Dům nevypadá strašně, naopak, je nádherný. A tátovi se bude líbit, uvidíš. Teď si jdi dát koupel a převlékni se.“

„Koupel? To nejde. Ty polštáře...“

„O ty zatracený polštáře se postarám. A vybalím i zbytek těch krabic,“ ujistil ji syn. „Prosím tě, dej si něco na uklidnění, protože v tomhle stavu nejsi k ničemu.“

Když matka váhavě odešla, předtím ale samozřejmě vydala spoustu pokynů, co je třeba v příští hodině ještě udělat, Jason se vrátil k vybalování. Těch pár knih, které si rodina přivezla z Austrálie, vypadalo v obrovské knihovně nepatříčně. Rory Flint-Hamilton věnoval svou rozsáhlou sbírku prvních vydání viktoriánských děl sussexské univerzity a nekonečné police obrovské, mahagonem obložené místnosti vypadaly holé. *Jako ústa starce, který přišel o zuby*, pomyslel si Jason. Neuměl si představit, jak všechno to místo zaplní.

Třeba by dokázal rodiče přesvědčit, aby tu zřídili hudební salon. Akustika by byla skvělá pro klavír Steinway. Otec Jasona v hudbě nikdy nepodporoval, protože to pokládal pro muže za zbytečné, a bez váhání synovi jednoznačně sdělil: „Nejsi v tom dost dobrý, chlapče.“

V tomhle měl Brett pravdu. Jason byl slušný spolehlivý klavírista, ale postrádal talent a nadání, aby mohl hrát profesionálně na koncertní úrovni. Představa, že někdo může chtít hrát na klavír jen tak pro radost, aniž by si tím vydělával, připadala Brettu Cranleyovi nesmyslná.

„Proč se nepustíš do něčeho užitečného? Do něčeho, čím by ses mohl živit?“ ptal se Brett syna. Jason se už dávno přestal s otcem dohadovat. Bylo to stejné, jako kdyby se orel pokoušel domluvit s gorilou. Naprosto marné.

Zvonek u dveří zazvonil znovu. V téhle vesnici jsou lidé opravdu společensky aktivní. Jason se na chvíli zarazil, protože byl ještě stále v pyžamu. Bylo mu ale jasné, že když neotevře, Angela se vynoří z vany a mokrá

seběhne dolů. Nejspíš otevře úplně nahá, v takovém stavu byla dnes kvůli otci a tomu domu.

Rozběhl se chodbou, sklouzl se v ponožkách jako Tom Cruise ve filmu *Riskantní podnik* a otevřel dveře.

„Ach můj bože. Dobrý den.“

Před ním stála ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, sjela ho pohledem od hlavy k patě a částečně pobaveně, ale částečně opovržlivě ohrnula horní ret.

„Víte, kdo jsem?“

Ne, pomyslel si Jason, *ale určitě bych to věděl moc rád*. Ta dívka byla vysoká a štíhlá, po ramenou jí splývala kaskáda medově světlých vlasů. Měla na sobě těsné džínsy zasunuté do jezdeckých bot a tmavozelený kašmírový svetr, který bezostyšně obepínal velká pevná ňadra, a sluneční brýle, které jí sice skrývaly oči, ale nedokázaly skrýt její krásné rysy. Lícni kosti měla opravdu výrazné.

„Jsem Tatiana Flint-Hamiltonová,“ oznámila ta bohyně, aniž by čekala na odpověď. Jason se ale stejně zmohl jen na to, aby otevřel a zavřel ústa. „Přišla jsem si pro svůj obraz.“

Prosmýkla se kolem něho a vykročila chodbou. S očekáváním a obavami se přišla podívat na nové majitele Furlings. Nebo spíš se postavit těm podvodníkům, kteří ji dočasně připravili o její práva. Tati bude Cranleyovy vždycky vnímat jako vetřelce, kteří obsadili dům, bylo jí úplně jedno, jakými papíry od právníků jí budou mávat před očima. Tohle je její domov a ona neměla v úmyslu vzdát se ho bez boje. Už si najala právníka, aby jejím jménem napadl Roryho poslední vůli.

Teď se soustředila na své rozhořčení, protože se bála, aby ji nepřemohla bouře emocí. Nostalgie. Smutek. Lítost. Jasona si vůbec nevšímala a rázovala chodbou. Otevírala dveře pokojů, které byly buď prázdné, nebo zařízené podivným moderním nábytkem. Nábytek někoho jiného. Tati bojovala se slzami. Před pár týdny tu bydlela kvůli slavnosti a pořád se tu cítila jako doma. Nasávala vůni kamene a dřeva, byl v ní i náznak kouře z minulé zimy, přejížděla s láskou dlaněmi po těžkých damaškových závěsech salonu. Jako malá se za nimi ráda schovávala a jedla sušené švestky, které kradla k rozčilení paní Worsleyové ze spíže. Teď byly ale závěsy pryč a dům voněl levandulí a nějakým příšerným osvěžovačem vzduchu z White Company. Jako v nějakém hotelu!

Dívka se obrátila k Jasonovi, který ji mlčky následoval jako zmatené štěně.

„Kde je paní Worsleyová?“

Pronesla to obviňujícím tónem, jako by Jason hospodyně unesl, nebo ji zavraždil v její posteli a tělo někam ukryl.

„Vzala si volno.“

„Nemelte nesmysly. Nikdy si nebere volno. Co by dělala?“

„No, myslím, že její sestra...“ Cítil, jak ta věta zůstala viset ve vzduchu, byl zahanbený i uchvácený její krásou a neochvějnou sebedůvěrou. Nezeptala se, jestli může dovnitř, dokonce ani nechtěla vědět, jak se jmenuje. Prostě kolem něho prošla jako královna do svého hradu.

„Můžu nějak pomoci? Mimochodem, jsem Jason.“

Tatiana si sundala pilotky Ray-Ban. „Jason. Řekla bych, že vás ráda poznávám, ale za daných okolností se nemá smysl ničím takovým unavovat.“ Lehce se usmála. „Kdy se vrátí paní Worsleyová?“

„Jsem tady.“

Nesouhlasný hlas se skotským přízvukem, který znala Tatiana stejně dobře jako vlastní, zaduněl přímo za ní a zaplnil místnost, která byla ještě před několika měsíci pracovním Roryho Flint-Hamiltona.

„Co tady chceš, Tatiano?“

Dívka upřela na hospodyně přimhouřené oči. Byla si jistá, že ta stará čarodějnice o změnách v otcově závěti věděla. Nejspíš ho k nim povzbuzovala. Bůh ví, že měla dostatek možností zasít v Roryho mysli semínka pochybností. Tati ji úplně slyšela, jak říká:

„Je hrozné si představit, jak se Furlings hroutí a rozpadá.“

„Chudinka Tatiana nejvíc škodí sama sobě. Co potřebuje úplně nejmíň, je víc peněz v hotovosti.“

Nejspíš očekávala, že jí otec nechá něco jako úlitbu, svatouškovská stará fúrie, která jen intrikuje a jde po penězích.

Tatiana měla na starou paní vztek, ale zároveň k ní cítila lásku i úctu, protože tahle žena ji prakticky vychovala. Jenomže stejně jako u paní Worsleyové u ní převažovaly ublíženecké pocity, protože obě ženy měly pocit, že jedna druhou zradila a zklamala.

Tatiana trvala na tom, že při přípravě slavnosti bude bydlet ve Furlings, ale paní Worsleyová dávala jasně najevo, že ji tam nechce. Možná si nebyla jistá, v jakém postavení po Roryho smrti vlastně je, tak jí to nakonec povolila, i když se jí nechtělo. Jenomže teď, kdy už se Cranleyovi zabydleli, se cítila sebejistě.

„Víš, že tady nemáš co dělat,“ upozornila ji.

„Přišla jsem si pro babiččín portrét,“ odpověděla Tatiana upjatě.

„Aha. No, víš, kde ho hledat.“

„Samozřejmě.“

Zatímco se obě ženy provrtávaly pohledy, zvonek u dveří zazvonil znovu.

Co, zase? pomyslel si Jason podrážděný, že nemůže sledovat dění a musí se vrátit ke dveřím.

„Co si přejete?“

Tentokrát stál ve dveřích nějaký podsaditý světlomasý muž s odzbrojujícím upřímným úsměvem.

„Gabriel Baxter. Jsme sousedi.“ Gabe podal Jasonovi ruku. „Je táta doma?“

V tu chvíli se objevila Angela. Vlasy měla ještě mokré ze sprchy a stažené do uzlu, v bílém tričku a ustrižených džínách vypadala mladší než na svých dvaadvácti. Nebyla nalíčená, působila velice křehce a drobně, jak tam stála bosa.

„Manžel je ještě v Londýně.“ Usmála se na Gabea. Když už udělala tak mizerný dojem na Maxe Bingleyho, chtěla se chovat přátelsky alespoň k ostatním vesničanům, kteří se objevili u dveří. „Čekáme ho večer. Jsem Angela. Nedal byste si šálek čaje?“

Na chodbu se vynořila Tatiana s obrazem pod paží a rázovala ke dveřím. Když zahlédla Gabea, zarazila se.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se nerudně s podezíravě přimhouřenýma očima. Věděla, že Gabe patří ve vesnici k těm, kteří se staví proti ní. Věděla také, že když otec ještě žil, farmář se ho snažil neúnavně přesvědčit, aby mu prodal část pozemků patřících k Furlings. Nevěřila mu ani slovo.

„Jen se chovám jako slušný soused,“ zalhal. „A co ty?“

Já tady bydlím, chtělo se dívce zakřičet. *Tohle je zatraceně můj dům*, ale dokázala se ovládnout.

„Přišla jsem si pro obraz, portrét své babičky. Jeden z několika kousků dědictví, který mi ještě neukradli,“ dodala jízlivě. Potom si všimla Angely a představila se. Pohrdavě k ní natáhla volnou ruku.

„Tatiana Flint-Hamiltonová.“

„Aha!“ Angela se vlídně usmála. „Dobrý den. Netušila jsem, že přijдете. Jsem Angela. Omlouvám se za ten nepořádek, měla jste zavolat.“

„Opravdu?“ ujistila se Tati a hlas se jí třásl opovržením a nepřátelstvím.

„Tak jsem to nemyslela,“ řekla Angela a zrudla. „Myslela jsem jen...“

„Neomlouvejte se,“ skočil jí do řeči Gabe Baxter. „Je to váš dům.“

Tati po něm střílila pohledem, který by méně sebevědomého člověka zmrazil.

„Mimočodem, máte pravdu. Tatiana měla zavolat.“

„Nemáš tam nějaké ovce, o které je třeba se postarat, Gabrieli?“ odsekla Tati. „Nebo ti možná zrovna běží seriál *Archers*? Gabriel je velice venkovský, možná až buran,“ prohodila kousavě k Angele a Jasonovi. „Taková místní postavička. Když ho hezky poprosíte, myslím, že vám zatančí i typický anglický venkovský taneček, že, Gabrieli? Je to opravdu obdivuhodné.“

Gabeovi ztuhly rysy a upřel pohled na hodinky.